

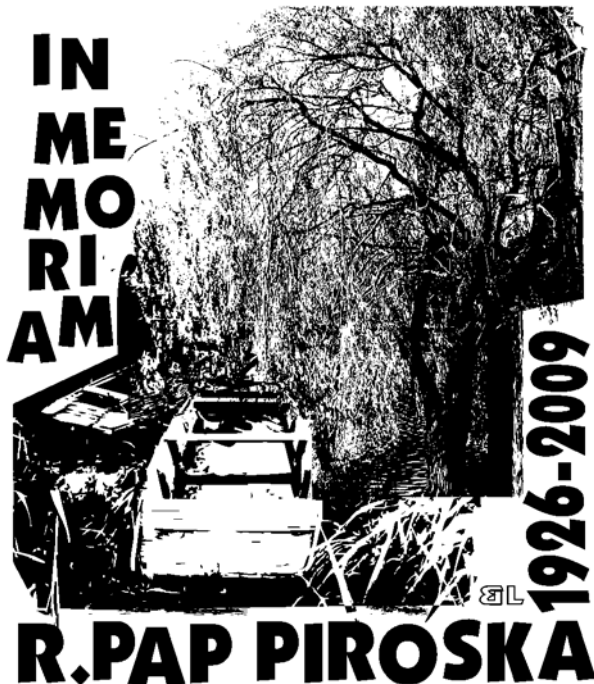
BÚCSÚ ROSTÁNÉ PAP PIROSKÁTÓL

Még mindig nehéz elhinni a Délmagyarország napilap szomorú hírért, hogy Rosta Sándorné Pap Piroska 2009. augusztus elsején elhunyt, temetésére szűk családi körben a Csongrádi temetőben került sor.

Pap Piroska 1926. október 22-én Csongrádon született városi tisztviselő és tanító családban. Édesanyja mutatta meg a szépet a természetben, a költészetben, a zenében. Édesapja a pontosságra nevelte. Kis korától boldogságot jelentett számára a ceruza és a papír.

A Csongrádi Szent Imre Gimnáziumban érettségizett. 1946-ban felvették a Képzőművészeti Főiskolára. Kandó László és Szőnyi István osztályába járt, Barcsay Jenőtől anatómiát, Elekfy Jenőtől akvarell technikát, Ujváry Lajostól művészettörténetet tanult. Tanulótársai, barátai Diskay Lenke, László Gyula, Soltra Elemér, Szinte Gábor és Víg Tamás voltak.

A háborút megjárt volt tanárával történt házasságkötése miatt nem fejezte be a főiskolát. (Később könyvtárosi képesítést szerzett.) Feleség és anyai szerepe mellett mindig tudott időt szakítani rajzolásra és festésre. Két kis fiát, a tábori állványt, a festő dobozt kerékpáron cipelte a Tisza-gátra. Művészeti újságokat járatott, német és francia szaklapokból tájékozódott, később is mindig naprakész volt a külföldi irányzatokban.

Bakacsi Lajos számítógépes grafikája, CAD (2009), Op. 183, 90×78

A hatvanas évek közepén családjával, férjével, az egyetemi nyelvtanár Rosta Sándorral és két fiával, Lászlóval (ki neves fizikus) valamint Gáborral (aki elismert urológus) Szegedre költözött. Csongrádi, szegedi, megyei tárlatokon rendszeresen részt vett. Bejárta Európa képtárait, múzeumait. Ideáljai az impresszionisták és a posztimpresszionisták voltak, de értette és értékelte a modernet, az avantgárdot is. Számára legfontosabb a természet és az emberábrázolás volt. Érzelgősség nélkül lírai hangulatú képeket festett. Fiatalkorában a gyors előadásmóddal az akvarellal dolgozott. Élvezte a képek születésénél az újraéledés örömeit. Vízfestményei a pillanatnyi hangulatot tükrözik. Szép hasonlattal határozta meg az akvarellezés lényegét: „El kell kapni, mint a lepkét, mert ha erősen markoljuk,

letörlődik a hímor a lepke köpenyeről”. Később vágyódott arra, hogy érlelje a képet, ezért váltott az olajtechnikára.

„Öröm átadni a látványban rejlő szépet, vagy látvánnyá tenni egy gondolat szépségét.

Ezért nyúltam ecsethez, mert az egyetlen dolog, amit meg kell osztani: az öröm érzése” – volt ars poétikája.

Változatos témájú, gazdag színvilágú alkotásait kiállításokon, tárlatokon és otthonában csodálhattuk meg. Képei eljutottak nemcsak az ország, de a világ városaiba is.

Tagja volt a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, a Magyar Vízfestők Társaságának, a Szegedi Szépművészeti Céhnek és a Kisgrafika Barátok Körének.

Sajnos több egészségi problémával, betegséggel kellett küzdenie. Megromlott látása és férje elvesztése nagyon megviselte. Az utóbbi éveket szerető gyermekei és unokái közelében Budapesten élte. Szoros telefonkapcsolatban voltunk, így követte a KBK eseményeit, ismerősök útját. Látogatásaink során szeretettel emlegette a barátokat, városunkat.

Emlékezetünkben megőrizzük a közös utazások emlékét, a vidám beszélgetéseket, a viccelődő Piroskát.

Rác Mária

Jules de Marthold

BALLADA AZ EX LIBRISHEZ

(Ford.: Videcz Ferenc)

Ex libris, műveltség szimbóluma,
Okosság obeliszkjén finom véset,
Mindenségünk szerény momentuma,
Szülötte avatott, mesteri kéznek.
Formád könyvekbe rajzolt égi jel;
Mint szivárványára, nevet rád Isis,
Könyv-gigászban, röplapon csöppnyi hely:
Kristályelme címere vagy, ex libris.

Hívök lelkébe Istent rajzold;
Szeptikusnak titkokat fejtő látót,
Ki jósol; humora éles, gonosz;
Bankárnak Mercurtól szerencse-álmot,
Katonakézbe fegyvert adsz, nemest;
Aranyifjakat Vénusz-ölbe szédítsz;
Fény-szavad szimbolikus nyelvezet,
Kristályelme címere vagy, ex libris.

Embléma, varázsvéső tervezett;
Mi banális, magadból mind kizártad,
Mindenre tárt ablak természeted.
Vadász, téged kürtöd szimbolizálhat;
Kertészt terményéből néhány levél;
Egyiptológus: oázisod díszlik.
Ízlés tárház, tanító költemény,
Kristályelme címere vagy, ex libris.

Ajánlás:

Jó olvasó! Kit-mit e mű megláttat,
Hirdesd, tölts dicsőség-poharát színig,
Köszönts, s add át a halhatatlanságnak:
Kristályelme címere vagy, ex libris!

A fenti verset dr. Lenkey István közreműködésével adjuk közre, aki Mönchengladbachban a 23. FISAE kongresszuson kapta a francia eredetit dr. Lippóczy Miklóstól. Azon ritka versek egyike, melyek az ex librist méltatják.